

Република Србија
УПРАВНИ СУД
15 У 9706/16
06.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Радојке Маринковић, председника већа, Жељка Шкорића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., ... бр. ..., ради поништаја решења Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: 112-01-00403/2016-01 од 26.04.2016. године, у предмету из радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 06.12.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Тужбом поднетом Управном суду дана 18.03.2015. године, тужилац је оспорио законитост решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број 120-01-00462/2014-01 од 28.01.2015. године. Поднеском од 02.06.2016. године, поред наведеног решења, проширио је тужбу и на овде оспорено решење број: 112-01-00403/2016-01 од 26.04.2016. године, због чега је суд, имајући у виду да се у управном спору једном тужбом може оспорити законитост само једног коначног управног акта, раздвојио поступке тако да је у предмету под бројем 12 У 4476/15 одлучивао о оцени законитости оспореног решења број: 120-01-00462/2014-01 од 28.01.2015. године, док је о оцени законитости оспореног решења број 112-01-00403/2016-01 од 26.04.2016. године поступак настављен у предмету овог суда 15 У 9706/16.

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Министарства спољних послова Републике Србије-Генералног секретара, број: 50-98-1/12 од 08.03.2016. године. Ожалбеним решењем од 08.03.2016. године, тачком 1. диспозитива, тужилац се распоређује на радно место број 396-радно место ...-виши саветник, Одељене за административне и архивске послове, Група за обрађивање и сређивање докумената, у звању-виши саветник, почев од 01.03.2016. године. Тачком 2. диспозитива ожалбеног решења тужиоцу се одређује коефицијент за обрачун и исплату плате VI платне групе 1. платног разреда у висини од

3,96, тачком 3. диспозитива се одређује да тужилац има право на додатак на основну плату од 16% основне плате за време проведено у радном односу у државним органима (минули рад), док је тачком 4. одређено да сва права и дужности по основу тог решења теку од 01.03.2016. године.

Тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да управни органи нису водили рачуна о пословима и задацима које је тужилац обављао пре добијања решења о распоређивању, односно да је тужилац послове руководиоца ..., фактички обављао у континуитету још од 2005. године, а коју чињеницу је првостепени орган био дужан да утврди сходно одредби члана 132. Закона о општем управном поступку. Сматра да првостепени орган није могао да тражи од тужиоца да достави доказе из којих би се могло видети да је распоређен или да му је наређено да обавља послове и задатке радног места руководиоца групе, јер би таквим поступањем извршио кривично дело због повреде обавезе чувања пословне тајне. Даље сматра да тужени орган, под утицајем првостепеног органа, погрешно наводи да тужилац није био распоређен на радном месту руководиоца групе под редним бројем ... јер такав закључак не произлази из чињенице да је тужилац од 2005. године фактички обављао послове руководиоца групе, а наведено не произлази ни услед чињенице да је тужилац уложио жалбу туженом 25.02.2011. године на решење првостепеног органа од 16.02.2011. године, о којој жалби још увек није одлучено. Тужилац даље истиче да му у својству заинтересоване странке није омогућено учествовање у поступцима у којима је решењима првостепеног органа, Б.Б. распоређена на радно место руководиоца групе са коефицијентом 4,36 док је решењем о запошљавању В.В., којој је одређен коефицијент плате 4,81, одређено да обављају послове које је и он обављао-послове руководиоца групе. Услед свега наведеног, сматра да су управни органи повредили одредбе Закона о државним службеницима, Закона о платама државних службеника и намештеника, као и одредбе Закона о општем управном поступку, због чега је предложио да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење, те да суд у спору пуне јурисдикције донесе решење којим ће обавезати првостепени орган да тужиоца распореди у звање виши саветник на радном месту 395. Руководилац Групе ... у оквиру Одељења за административне и архивске послове са коефицијентом плате 4,81, те да обавезе првостепени орган да тужиоцу исплати новчану разлику између коефицијента плате од 3,96 и коефицијента плате од 4,36 од 13.01.2011. до 01.12.2014. године са припадајућом каматом, као и новчану разлику између коефицијента плате од 3,96 и коефицијента плате од 4,81 од 01.12.2014. године до дана исплате. Трошкове управног спора је тражио, али их није определио.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења, произлази да је

првостепени орган ожалбеним решењем од 08.03.2016. године, донетим након доношења новог Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији раних места у Министарству спољних послова број: 147-1/12 од 04.02.2016. године, који је ступио на снагу 29.02.2016. године, распоредио тужиоца на радно место број ...-радно место ... – виши саветник у Одељење за административне и архивске послове, Група за обрађивање и сређивање докумената, у звању виши саветник, почев од 01.03.2016. године, а након што је утврђено да је тужилац пре распоређивања, обављао сродне, односно послове истоврсне пословима који се обављају на радном месту број 396, те како је увидом у евиденцију утврђено да тужилац испуњава услове, распоређен је на наведено радно место и утврђен му је коефицијент радног места у висини од 3,96. У поступку по жалби, тужени орган је оспореним решењем утврдио да је тужилац и ранијим решењем које се примењивало до доношења ожалбеног решења (решењем првостепеног органа број: 50-271-1/12 од 23.05.2013. године, тужилац је био распоређен на радно место број 423-радно место ... -виши саветник, Одељењу за административне и архивске послове, Група за обраду и сређивање докумената у звању виши саветник уз коефицијент од 3,96 док је решењем првостепеног органа број: 50-442-1/12 од 19.08.2011. године, тужилац био распоређен на радно место број 384-радно место з... -виши саветник у Одељењу за административне и архивске послове, ..., у звању виши саветник и уз коефицијент 3,96) био распоређен на исто радно место и да му је био утврђен исти коефицијент, због чега је оценио да је првостепени орган правилно донео ожалбено решење о распоређивању тужиоца, правилном применом одредбе члана 134. став 1. Закона о државним службеницима, те је правилно тужиоцу одредио платну групу, платни разред и коефицијент за обрачун и исплату плате у складу са законским одредбама на које се позвао.

Чланом 134. став 1. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/2005...99/14) прописано је да се у случају доношења новог Правилника, сви државни службеници распоређују на одговарајућа радна места, при чему руководиоца води рачуна о томе на којим су пословима радили пре распоређивања.

Полазећи од изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, Управни суд налази да је правилно одлучио тужени орган, када је у поступку у коме није било битних повреда правила поступања, одбио жалбу тужиоца изјављену против ожалбеног решења. Ово стога што је и по оцени суда правилно закључивање туженог да је ожалбеним решењем тужилац распоређен у складу са законом јер је ожалбеним решењем тужилац распоређен на исто радно место и са истим коефицијентом за обрачун плате у односу на решење број 50-271-1/12 од 23.05.2013. године, које је претходило овде ожалбеном решењу. Суд притом налази да је тужени орган правилно оценио неоснованим жалбене наводе, који су поновљени и у тужби, а који се односе на фактички рад тужиоца на другом радном месту и на рад другог државног службеника на том радном месту, будући да се тим наводима не доводи у питање чињеница да је претходно распоређивање тужиоца вршено наведеним решењем од 23.05.2013. године, у односу на које распоређивање је, по доношењу новог Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству спољних послова, цењена законитост распоређивања тужиоца, вршено на начин садржан у овде ожалбеном решењу. Како се у управном спору проверава законитост коначног управног акта на

подлози чињеница утврђених у управном поступку, то не постоји обавеза суда да образлаже све наводе тужбе уколико су они већ истицани у управном поступку који је претходио управном спору и у том поступку били оцењени као што је то овде случај.

Цењен је и предлог тужиоца да суд пресудом реши ову управну ствар тако што ће обавезати Министарство спољних послова да донесе решење о распоређивању тужиоца на радно место руководиоца групе, те да обавезе првостепени орган на исплату разлике између коефицијената, на начин ближе одређен у петитуму тужбе, али налази да је овај предлог неоснован. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да суд у смислу члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову ствар на начин на који то тужилац предлаже, јер је претпоставка за такво решавање претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је нашао да је неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, па је на основу чл. 67. и 74. Закона о управним споровима, а сходном применом члана 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС", бр.72/11...87/18), одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 06.12.2018. године, 15 У 9706/16

Записничар
Небојша Симић, с.р.

Председник већа-судија
Радојка Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП